

Crampe

O crampă, a început să simtă crampe în stomac. A crezut, desigur, că poate să înoate mai departe, dar când ajunsese până la aproximativ un kilometru de mal, a început să aibă crampe în stomac. La început i se păru că este o durere de burtă și se gândi că, dacă se mai mișca puțin, s-ar fi putut să-i treacă, dar burta începu să i se strângă tot mai tare și nu mai reuși să înainteze. Se pipăi, într-un loc în partea dreaptă mușchii făcuseră un nod. Pricepu că era vorba de un spasm provocat de apa rece. Înainte să se bage în apă nu făcuse suficiente exerciții de încălzire. După masa de seară venise dinspre mica clădire albă a motelului pe plajă. Era deja la începutul toamnei, bătea vântul și pe înserate erau puțini aceia care mai intrau în apă. Lumea stătea la

taifas sau juca poker. Acum, pe plaja care la amiază fusese plină de bărbați și femei întinși la soare, nu mai rămăseseră decât vreo cinci, șase persoane care jucau volei. Una dintre ele era o tânără îmbrăcată într-un costum de baie roșu, ceilalți erau niște flăcăi cu slipuri ude learcă. Tocmai ieșiseră din apă, probabil că nu puteau suporta apa rece de toamnă. De-a lungul întregului litoral nu era nimeni în mare. El se băgase direct în apă, fără a întoarce capul să privească în urmă, gândindu-se că tânăra aceea poate că tocmai se uita la el. Acum nu-i mai vedea. Își întoarse capul și privi în lumină. Soarele tocmai apunea în spatele munților, era pe cale să coboare în spatele colinei pe care se afla pavilionul cu vedere la mare al căminului de bătrâni. Strălucirea galbenă a crepusculului era încă orbitoare, dar se mai puteau încă zări pavilionul cu vedere la mare de pe colină, vârfurile neclare ale copacilor de pe plajă și contururile asemenea unui vapor ale clădirii căminului de bătrâni, începând cu etajul al doilea. Mai jos de ele, din pricina mării învolburate și a razelor soarelui care băteau din față, nu se

prea putea distinge nimic. Nu știa dacă tinerii mai jucau volei. Începu să calce apa.

Împrejur, doar crestele albe ale valurilor de deasupra mării verzi și întunecate și foșnetul apei. Nici o barcă pescărească nu se vedea în larg. Își întoarse trupul și fu purtat de crestele valurilor. În talazurile cenușii se zărea un punct negru, dar se afla foarte departe. Se cufundă între valuri și nu mai putu zări suprafața mării. Apa învolburată și tenebroasă era mai lucioasă decât o pânză de satin. Spasmul din abdomen se înrăutăți. Zăcea cu fața în sus, plutea pe suprafața apei. Își masă partea dreaptă a abdomenului, care devenise rigidă. Durerea îl mai lăsă puțin. Pieziș, în fața sa, deasupra capului era un nor ca un vălătuc de puf. Vântul bătea cu siguranță mai puternic acolo.

Fu purtat de valuri în sus și în jos, apoi căzu din nou în văile dintre crestele lor. Să plutească astfel nu era, însă, o soluție. Trebuia să înoate degrabă către mal. Își întoarse trupul și își strânse cu greu picioarele, căci numai astfel putea ține piept vântului și valurilor pentru a-și mări viteza, însă abdomenul, care i se mai relaxase puțin,

începu din nou să-l doară. De data aceasta, durerea reveni și mai repede, simți brusc cum partea dreaptă i se întărește, iar capul îi fu și el numaidecât acoperit de apă. Văzu apa de un verde-închis, era extrem de limpede și foarte liniștită, în afara șiragului de bulbuci produși de respirația sa agitată. Își întinse din nou capul deasupra apei și clipi, vrând să-și scuture apa de pe gene, dar tot nu putea vedea malul. Soarele apusese deja, cerul de deasupra liniei unduitoare a dealurilor strălucea în nuanțe de roz. Tinerii mai jucau oare încă volei? Fata aceea..., totul nu fusese decât din pricina aceluia costum de baie roșu. Se scufundă și mai mult, îl durea atât de tare că nu se putu abține să își contracte abdomenul. Se străduia să împingă apa cu brațele, dar când inspiră aer înghiți o gură de apă sărată, tuși și simți ca niște împunsături de ac în abdomen. A trebuit să se răsucescă din nou și să zacă întins pe spate cu brațele și picioarele desfăcute. Numai așa reuși să se relaxeze puțin și îl mai lăsă un pic și durerea. Cerul de deasupra capului se întunecase deja. Mai era oare cu putință ca tinerii să joace încă volei? Ei erau

foarte importanți. Fata aceea cu costum de baie roșu observase oare că intrase în apă? Tinerii priveau oare înspre mare? Punctul acela negru de pe suprafața cenușie a mării era cumva o barcă sau o geamandură a cărei frânghie se ruptesese? Era oare posibil ca cineva să-și facă griji că se îneacă? În momentul acesta, singurul pe care se putea bizui era el însuși. Cu toate că striga, nu se auzea decât foșnetul neîntrerupt al valurilor, un foșnet ce nu-i păruse niciodată atât de singuratic. Se clătină puțin, dar își recăpătă îndată echilibrul. Apoi simți curentul rece al apei, căruia nu-i putea ține piept. Acel curent înghețat trecu pe lângă el, îl smulse din loc și-l trase cu el. Se întoarse pe o parte, vâslind cu mâna stângă în apă, iar cu dreapta se ținea de burtă și se masa în timp ce călca apa cu picioarele. Cu toate că burta încă îl durea, era o durere suportabilă. Pricepu că acum nu mai putea să se elibereze din mijlocul curentului decât bizuindu-se pe forța picioarelor sale care pedaleau în apă. Indiferent dacă îi stătea în putere sau nu, trebuia să suporte, aceasta era singura șansă de salvare. Nu trebuia să privească lucrurile ca

fiind din cale afară de grave. În fine, grave ori nu, fapt este că avea crampe în abdomen și că se afla în largul mării, la un kilometru distanță de mal. Nu știa precis dacă e sau nu un kilometru, dar simțea că plutește de-a lungul coastei. Cu ajutorul forței picioarelor tocmai reușise să învingă curgerea impetuoasă a curentului aceleia rece. Trebuia să se elibereze de el, altminteri avea să dispară foarte curând în adâncurile tenebroase ale apei cenușii, asemeni punctului aceleia negru din mijlocul valurilor. Trebuia să suporte durerea, trebuia să-și păstreze sângele rece, trebuia să lovească cu putere din picioare, nu trebuia să se destindă nici un pic și cu atât mai mult nu trebuia să se încordeze. Trebuia să coordoneze în felul cel mai potrivit datul din picioare cu respirația și cu masajul. Nu trebuia să-i treacă nici un alt gând prin minte, nu trebuia să-și îngăduie nici un fior de spaimă. Soarele cobora foarte repede, iar suprafața apei era posomorâtă și întunecată, și tot nu se zăreau luminile de la mal. Nici măcar țărnel sau linia unduitoare a colinelor nu se puteau distinge cu claritate, dar, iată, s-a lovit cu piciorul de ceva! Se